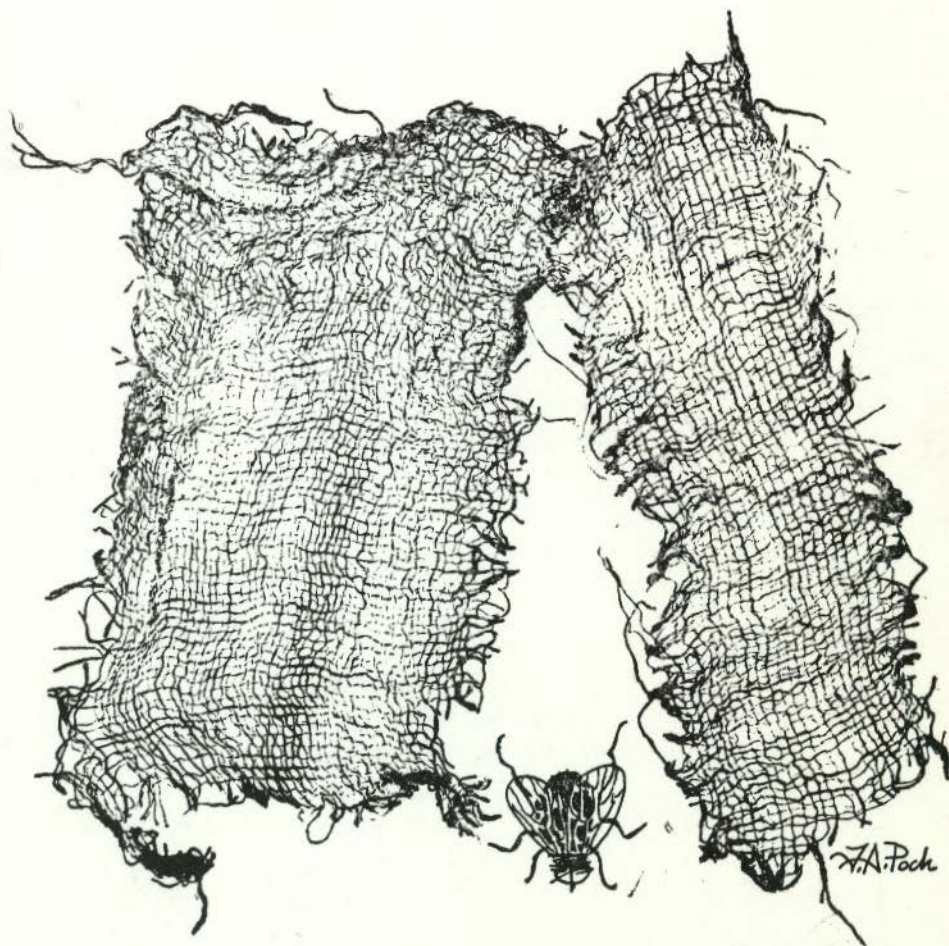

SENHAL

ALBA DE LLUNA

Poemes de Manuel Castaño

Dibuixos de Joan-Antoni Poch

7

I

Tempestes sordes,
sensacions minvades,
vides en ordre.
Iris d'estiu, em tanques
en una estança buida.

II

No sabré dir-ho,
a mitjanit desclosa,
que et necessito.
Com bibelot atònit,
el meu amor reposa.

III

En l'últim somni
d'aquesta nit tranquil·la
també recordo
unes mans envoltant-me
de penombra inflamada.

IV

Al lluny, la tarda,
pedres grises i boira.
A prop, tendresa,
lenta, escolant-se en l'hàlit
d'un prec a cau d'orella.

V

El teu nom deixa
sentor de somnis closos
en l'esperança
d'un demà furtiu, fràgil,
ornat de vida extrema.

VI

Marea alta,
lluna, disfresses fútils,
la prematura
certesa d'albirar-te
en l'ona que s'acosta.

VII

Riguem-nos ara
de les mancances velles.
Fem una densa
memòria mudable
del temps que ens deslliurava.

VIII

Cada nit, dolça
del teu record, encara
veig l'arribada
d'aquella pluja espessa
darrera el tel dels vidres.

IX

Tots els mots pesen,
cada detall que em deixes
perquè t'estimi.
Cullo les teves parles,
i sempre et vull entendre.

X

La primavera
és un futur ple d'ocres
i la nostàlgia
de neu fosa de besos,
i el torb d'una mirada.

XI

D'una hora closa
envoltats per la flaire,
per què tardàvem
a preguntar-nos quina
tendresa va mancar-nos?

XII

Paraules folles
i un silenci d'intriga,
per què s'alternen
quan el desig escampa
la pluja per la terra?

XIII

L'estiu inhòspit
allarga les distàncies.
El cor divaga.
Resta en la nit la força
de veure't com a dea.

XIV

Que sigui fàcil
desfer el camí que ens duia
fins als reductes
més ocults de la vida.
Oblit, silenci, fàstic.

XV

Ombres feixugues,
carrers interminables
disposen odi.
Sé quin secret amago
enmig de la desfeta.

XVI

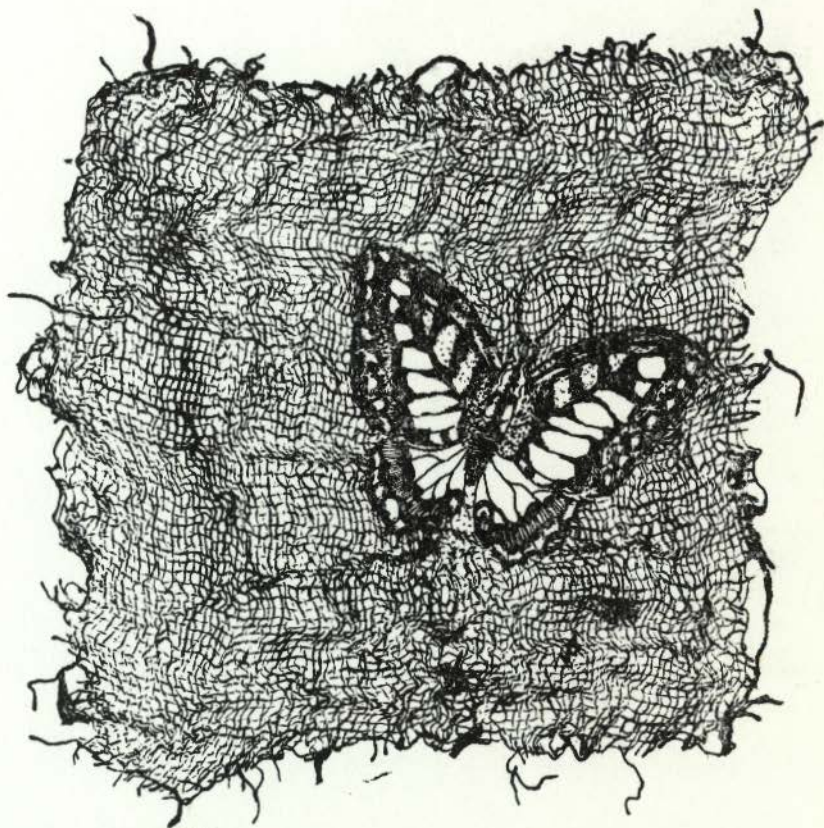
No les sé perdre:
hores que foren lentes,
mitges paraules
encertades. Se'm fonen
per un instant, per sempre.

XVII

Amb quina força
cal amagar aquest dia
i la insistència
de cada objecte a fer-se
forma del buit que crees.

XVIII

Com una espasa,
nua, tallant i freda,
desembeinada,
per primer cop, a l'alba
d'un duel indubtable.

A. Pach

A cura d'Enric Prat i Pep Vila
Girona, tardor del 1986.
Edició de 100 exemplars.

Exemplar n.º N° 00005

Amb la col·laboració de la «Llibreria 22»